

TÔI TẬP BƠI

Phê-rô Nguyễn Hoàng 57

Quê tôi nằm cạnh một con sông cái, sông Bình Cang. Thật ra chỉ có một con sông thôi chảy qua nhiều địa phương. Nó xuất phát từ núi phía tây và chảy về phía đông trước khi đổ ra biển. Vì thế nó mang nhiều tên như sông Hà Dừa, sông Đại Điền, sông Bình Cang, sông Chợ Mới, v.v.

Đã có một con sông cái đi qua, hầu hết người dân Bình Cang không ít thì nhiều đều biết bơi. Nếu ai đó thú nhận rằng mình không biết bơi thì quê lắm, quê cũng như dân Chợ Mới mà nói không biết chạt dừa vậy, vì vùng này đầy dừa. Ngay cả Hà Dừa, một vùng mang tên của dừa, cũng không thể nào có nhiều dừa như thế.

Thế mà đã từng có một người không bao giờ biết bơi cho đến một ngày... Người đó là tôi! Đã

chín tuổi rồi mà tôi, một người dân Bình Cang, vẫn chưa dám bơi ra nơi sâu, mặc dầu tôi cũng cảm thấy quê lắm. Trong những lúc trò chuyện với bạn bè, tôi vẫn hay nở: “May biết không, vừa sinh ra là tao đã biết lặn rồi đó!” Tôi đang đề cập đến chuyện tôi đã bị cha mẹ đã tuột tay để tôi rớt xuống nước sông Bình Cang sau nhà nội vì... Dĩ nhiên tôi nói chỉ có vậy. Cạy miêng tôi cũng không nói thêm một lời!

Nhưng bây giờ thì tôi đã biết bơi rồi! Đã có người đòi nhận cho tôi uống nước vì nghĩ rằng chắc tôi không biết bơi, vì tôi hay gạt đi nếu được mời đi tắm biển. Bị khích tướng lắm nên cuối cùng tôi cũng đã biểu diễn cho họ xem là họ đã sai khi nghĩ rằng ở Nashville này, một vùng không có biển, tôi không thể nào biết bơi được. Tôi cảm thấy hơi lo lắng, vì tôi đã không đi bơi đã bao nhiêu năm rồi. Nhưng thật là may, vì khi xuống nước tôi đã lấy lại được khí thế năm xưa. Tôi biết bơi chó, bơi sải, bơi đứng bằng hai chân, ngay cả nằm ngửa ra, tôi vẫn cú nổi lên như năm nào.

Lúc tôi trở về với mẹ, tôi chỉ mới sáu tuổi. Qua ba năm ở trong Cô Nhi Viện Domaine de Marie, tôi có biết cái gì gọi là sông là biển đâu, lúc nào cũng bị nhốt sau bốn bức tường của cô nhi viện. Tôi được mẹ cho đi học trường bà xơ đen bên kia Ngã Sáu. Nơi này rất quen thuộc với tôi. Đối diện với trường Thánh Tâm của các xơ Gò Thị là Cô Nhi

Viện Vinh Sơn, nơi tôi đã có lần ở với mẹ lúc tôi còn rất bé, nơi tôi có lần quần quít quanh Xơ Aimée trong lúc xơ chăm sóc các bé cô nhi đang bú sữa trong những chiếc nôi gỗ. Bên kia là Nhà Thờ Núi với bốn chiếc đồng hồ to tướng. Chính tại nơi đây tôi đã từng nhìn ra đường trông ngóng mẹ đi chợ về, một người phụ nữ có một khuôn mặt trái soan với búi tóc lủng lẳng sau lưng. Tôi cứ nhìn, nhìn mãi và đánh giá những người đàn bà đi xe ngựa qua đường so với mẹ, vì trong mắt tôi chỉ có mẹ tôi là đẹp nhất thôi.

Rồi chuyện gì phải đến đã đến. Tôi đã có bạn mới, những người bạn cùng lớp. Những chiều thứ năm, lúc chúng tôi được nghỉ, chúng tôi hay đi lung tung, đi hái me, đi hái keo, đi hái bàng. Rồi có những lúc chúng tôi đi xa hơn, đi xuống biển ngồi chơi dưới những cây thông cắt tia thật đẹp ở khu Beau Rivage trước Dòng Chúa Cứu Thế. Tôi được ngắm bạn bè xuống biển tát nước với nhau tung toé. Chúng còn bơi ra xa nữa làm tôi thật háo hức, muốn được như chúng. Có đôi lúc chúng rủ tôi xuống tắm. Tôi cứ lắc đầu: “Tao không biết bơi!” Tôi ngượng lắm, nhưng đành chịu vậy.

Thấy thế, bọn chúng cười: “Mày muốn biết bơi hả? Cứ việc bắt con chuồn chuồn cho nó cắn rốn là xong!”

“Thôi đừng có giòn nghen! Chuồn chuồn cắn mà biết bơi à?” Miệng tôi tuy nói cứng nhưng tôi

cũng có phần nào tin. Đứa nào cũng nói vậy mà. Tôi len lén bắt chuồn chồn cho nó cắn rốn! Ôi sao mà nó cắn đau quá. Rồi tôi thử lén xuống nước xem. Tôi vẫn không biết bơi. Thế rồi tôi đã tìm cách thử, ít ra một lần. Chắc tụi nó cũng có dám ra sâu đâu. Chúng làm bộ ở trong cạn rồi rùn mình làm ra vẻ đó thôi. Tôi định ninh như thế. Và thế là tôi thử cho biết. Hôm đó cũng là trưa thứ Năm. Lũ bạn tôi không đi tắm như mọi khi. Hôm nay có phim Siêu Nhân hay lắm. Đứa nào cũng thử sẵn tiền để mua vé. Hôm nay đặc biệt học sinh được mua nửa giá. Tôi không muốn theo chúng:

“Hôm nay tao mệt, không muốn đi đâu hết!”
Tôi nói dối, vì tôi đã có chương trình riêng.

Chương trình riêng của tôi, chỉ mình tôi biết. Cũng vì cái chương trình này mà tôi suýt mất mạng. Cũng may là tôi chưa tới số!

Tôi chờ cho lũ bạn đi xa, tôi mới lững thững đi xuống hướng biển. Hôm nay tôi quyết phải làm cho mình biết bơi mới được. Tôi không chọn Beau Rivage vì sợ sẽ có người thấy thì què chết. Tôi đã chọn một bãi khác trước trường Bá Ninh, nơi có vẻ vắng vẻ. Quả thực chẳng có bóng ai làng vắng vào lúc 12:00 trưa ấy cả. Để cho chắc ăn, tôi moi một lỗ trên cát, chôn cặp và quần áo sau khi đã cẩn thận cắm lên đó một cành dương nhỏ để làm dấu. Tôi bước dần xuống nước, hai tay giang ra lấy thăng bằng. Chân tôi bắt đầu nhích dần ra

sâu hơn, sâu hơn, ngang bụng, ngang ngực và rồi tới cổ. ‘Hình như cũng chẳng có gì, vì mình đã đi xa hơn lũ nó rồi. Thôi bây giờ mình đi vào là vừa.’ Nhưng đúng lúc tôi định nhắc chân lên, tôi bỗng chơi với. Sóng biển hình như muốn đưa tôi đi ra xa. Tôi cố bám chân xuống cát, nhưng cát đã bị nước biển rút đi dưới chân tôi. Tôi hụt chân và bị sóng biển kéo ra sâu. Lúc đó tôi chẳng còn biết gì nữa. Tôi bị sóng biển nhồi lên nhồi xuống và cho uống nước thật nhiều, thật nhiều. Trong lúc đó, mặc dù biết mình sắp chết đuối, tôi vẫn cảm thấy hối hận là đã chơi dại. Nhưng tôi thuộc số đỏ. Sau một lúc uống nước no bụng, tôi được sóng biển đưa vào và tôi đã bám chân được lên cát. Cứ thế tôi bám chân xuống cát và dần dần nhích chân vào bờ.

Tôi nằm ngửa lên cát, và bỗng ngồi bật dậy. Bao nhiêu nước biển mặn đều trào ra khỏi miệng. Tôi mệt lã, nằm lại xuống cát, mặc kệ nắng muốn làm sao thì làm. Tôi nằm như thế độ hơn nửa tiếng mới dậy đi tìm cặp và quần áo mặc vào. Mặt tôi đỏ lửng như người say rượu. Tôi tìm mãi và rồi cuối cùng cũng tìm ra chúng. Té ra, tôi đã bị sóng kéo đi khá xa. Tôi mặc quần áo vào và thể sẽ không bao giờ chơi dại như thế nữa. Riêng cái bí mật này tôi cũng chẳng cho ai biết cho đến giờ này.

Thế rồi, tôi về quê nội và quên đi chuyện đó. Tôi cũng chẳng dám bèn măng ra sông, dù bạn bè có rủ rê. Lúc tôi đi Tiểu chủng viện Làng Sông,

câu chuyện tập bơi năm xưa lại hiện ra. Chả là con đường đến Tiểu chủng viện Làng Sông phải qua một con sông lớn. Tôi không biết con sông đó tên gì, chỉ nghe các chú lớn gọi đó là sông Làng Sông. Muốn đến đó ai cũng phải dùng đò để đi qua. Tôi không phải ngoại lệ. Tôi đã đi qua lại con sông này bằng đò không biết bao nhiêu lần, thường thường là với đôi ba đứa bạn. Con sông này rất gần chủng viện cũng như biển gần Tiểu chủng viện Sao Biển sau này vậy. Thứ tư và Chúa Nhật nào trên đường đi dạo về, chúng tôi cũng thường ghé lại bờ sông để tắm.

Bãi cát khá sạch. Chúng tôi thường đi dẫm nước ở những vùng nước cạn đến mắt cá. Thịnh thoảng chúng tôi đập đá và cát để chặn bắt một số cá nhỏ gọi là cá ông đem về nuôi. Chúng tôi cũng hay ngấm mấy con dĩa tràng se tổ bên cạnh bờ sông. Chúng se tổ hình tròn ốc trong thật đẹp. Nếu có sóng lấp lổ, chúng cũng cứ tiếp tục se tổ của chúng thật nhẫn nại. Chẳng trách sao người ta nói:

Dĩa tràng se cát Biển Đông

Nhọc lòng mà chẳng nên công cán gì

Chính cũng tại nơi bãi cát này, tôi được bạn bè bày cách lấy nước trong để uống. Chỉ cần đào hai cái lỗ cạnh nhau ăn thông bằng một lối trở nhỏ.

Rồi dùng một cái lỗ để gạn nước đục của lỗ kia ra, và phải làm thật nhẹ nhàng.

Nhưng chuyện tôi không biết bơi ấy không thể nào giấu khỏi cặp mắt của Chú Chín tôi được. Chú lúc nào cũng để ý đến tôi thật sát. Chú không thấy tôi cởi quần áo ra xuống sông tắm bao giờ. Chú nghiên cứu tôi thật kỹ và cuối cùng quyết định rằng tôi bơi không được chỉ vì tôi quá nhát không dám tự tin, và chú quyết định nhúng tay vào. Chú không muốn thằng cháu của chú cái gì cũng không dám quyết định, cái gì cũng sợ.

Những lúc đi dạo chú bắt đầu khuyến khích cháu đi theo chú. Chú cũng cháu qua sông để cháu ngồi bên bờ bên kia trong lúc chú bơi đi bơi lại giữa dòng. Tôi để ý thấy chú sai tay và đập xuống nước liên tục giống như hai mái chèo. Tôi thấy khoái, nhưng không dám xuống nước. Kinh nghiệm lần trước làm tôi nhút nhát không dám thả mình xuống nước. Tôi biết chỉ cần thả mình xuống nước là tôi chìm lìm ngay vì bên này nước sâu lắm. Chiều xuống, chú cũng tôi qua sông lại và thổi còi thu quân để tập họp anh em đi về.

Lần nào cũng vậy, chú không bao giờ quên thằng cháu không biết bơi cho đến một hôm. Hôm đó chú giả vờ quên thằng cháu và lên bờ thổi còi thu quân. Tôi giật mình lo sợ, vội kêu to, ra dấu cho chú sang cũng tôi về. Nghe tôi gọi hết hoảng, chú quay người lại nhìn tôi:

“Lớn rồi, phải tập bơi đi chớ. Không lẽ chú phải cõng con cả đời à.”

“Nhưng con không biết bơi!”

“Sao lại không. Không thử sao biết được. Chú đã dạy con rồi mà. Nhanh lên. Tối rồi đó.”

Tôi nhìn trời. Quả thật, trời đã tối. ‘Không chừng Chú Chín dám bỏ mình lại lằm đó! Thôi kệ, một liễu ba bảy cũng liễu. Mình có chết đuối cũng tại chú thôi!’ Tôi nhủ thầm và phóng mình xuống nước.

Đoạn nước sâu chỉ rất ngắn. Tôi đã quan sát điều đó từ lâu. Nếu tôi có thể nhảy thật xa, đoạn sông sâu tôi sẽ phải vượt qua sẽ bị thu ngắn lại và tôi có thể thoát được.

Tôi chìm lìm ngay lúc vừa phong xuống nước. Tôi thấy ngộp, vội dùng tay đập mạnh xuống nước cố ngoi đầu lên. Tuy vậy tôi cũng phải uống vài ngụm nước. Chú Chín tôi vẫn còn ngồi trên bãi cát. Chú đưa tay vẫy vẫy tỏ vẻ khuyến khích. Sau khi nổi lên được một lúc, tôi cảm thấy mình hình như sắp chìm xuống. Tôi vội sai tay bơi như Chú Chín tôi đã dạy. Tôi vẫn không ngóc đầu lên được, nín hơi tiếp tục bơi sai cho đến lúc hết hơi. Tôi thấy mình cũng chẳng đi tới đâu. Nhưng Chú Chín trên bãi vẫn không có cử chỉ nào xuống tiếp cứu cả. Tôi đành phải tiếp tục vật lộn với khúc sông sâu theo kiểu cũ, vừa bơi vừa uống thêm nước. Cuối cùng

tôi cũng qua được khúc sông ấy lúc chân tôi chạm được cát dưới chân. Mừng quá, tôi bèn bám chân xuống cát và lội vào bờ.

Vừa lên đến bờ, tôi nằm vật ra và bắt đầu mùa nước. Tôi đã uống khá nhiều nước. Chú Chín đến bên bỗng tôi lên:

“Giỏi đó Hoàng!” Chú cười. “Con thấy đó, chỉ cần mình tin mình làm được thì chẳng có gì khó cả.”

“Chú bắt con uống cả bụng nước rồi!” Tôi phụng phịu.

“Nước đó uống đáng lắm!” Chú xoa đầu tôi.

Và cứ thế. Những lần sau, chú không công tôi qua sông nữa, và bắt tôi phải tự mình bơi với chú bên cạnh. Dĩ nhiên, những bận đi và về này, tôi đều bị uống nước. Nhưng số lượng nước uống càng ngày càng ít đi, cho đến lúc tôi có thể ngóc lên khỏi mặt nước. Sau đó, tôi còn được anh em dạy cho những lối bơi khác. Anh Cận lớp của tôi dạy tôi cách bơi chó và cách nằm ngửa ra không cử động mà vẫn nổi. Chú Thủ lớp 9 dạy tôi cách bơi đứng, chỉ sử dụng đôi chân. Tôi đã từng quan sát chú ta bơi đứng qua sông với quần áo của anh em trên tay. Tôi cố gắng làm theo. Nhưng thú thật cho đến nay, tôi vẫn không thể nào làm được như chú.

Nashville, TN ngày 2 tháng 11, năm 2017